

Tehkää hyvää kärsimyksenkin uhalla!

1 Piet. 3:8-17

8. Lopuksi: Olkaa kaikki **yksimielisiä ja myötätuntoisia**, osoittakaa **veljesrakkautta**, olkaa **hyväsydämiisiä ja nöyriä**.
9. **Älkää kostako pahaa pahalla** älkääkään herjausta herjauksella. Päinvastoin **siunatkaa**, sillä siihen teidät on **kutsuttukin, että perisitte siunauksen**.
10. Sillä: joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, **hillitkoon kielensä** pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta,
11. kääntyköön pois pahasta ja **tehköön hyvää, etsiköön rauhaa** ja pyrkiköön siihen.
12. Sillä **Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita** ja hänen **korvansa heidän rukouksiaan**, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan.
13. Kuka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on intoa hyvään?
14. Mutta vaikka joutuisittekin **kärsimään vanhurskauden tähden, olette autuaita. Älkää pelätkö, mitä he pelkäävät, älkääkään säikkykö,**
15. vaan **pyhittäkää Herra Kristus sydämessänne** ja olkaa aina **valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu.**
16. Vastatkaa kuitenkin **lempeästi ja kunnioittavasti** ja pitäkää itsellänne **hyvä omatunto**, jotta ne, jotka puhuvat pahaa teidän hyvästä vaelluksestanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat.
17. Onhan parempi, **jos niin on Jumalan tahto, kärsiä hyväntekijänä** kuin pahantekijänä.

Kehotukset – lakia vai evankeliumia

Miten Sinä selviät monista kehotuksista, joita kohtaat lukiessasi Uuden Testamentin kirjeitä? Tämänkin päivän tekstissä niitä oli melkoinen liuta:

Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämiisiä ja nöyriä. Älkää kostako pahaa! Siunatkaa! Hillitkää kielenne pahasta ja valheesta! Tehkää hyvää, etsikää rauhaa! Jne.

Muistan, miten aikanani koin nämä kehotukset lähes murskaavana lakina, paljon vaativampina kuin konsanaan kymmenen käskyn laki. Vaikka parhaani yritin, niiden noudattaminen oli minulle ylivoimaista. Ajoittain kyllä alistuinkin kohtalooni ajatellen, että kysymys lieneekin kai lähinnä ihanteista, joiden saavuttaminen tällaisille heikoille syntisille kuin minä ei tässä ajassa kuitenkaan onnistu. Riittänee kai edes se, että pyrin tekemään sen, mitä jotenkin pystyn. Jatkuvat lankeemukset synteihin kuitenkin tuppasivat masentamaan niin syväälle, että hyvä kun edes hetkittäin pääsin Jumalan armoa Golgatan uhrin tähden maistamaan anteeksiantamuksen muodossa. Mutta myönteinen elämä noiden kehotusten mukaan tuntui täysin saavuttamattomalta.

Mutta ovatko nämä kehotukset lakia vai eivät? Ovatko ne vaatimus vai kätkeytyykö niihin jokin sellainen siunaus, jota en ollut vielä päässyt käsittämään?

Halvatun parantaminen

Muistatte varmasti kertomuksen neljästä miehestä, jotka kantoivat halvatun miehen Jeesuksen luo. (Mark. 2) Jeesus näki tuon eteensä lasketun miehen sydämen syvyyksiin. Hän kuuli sen sanattoman huokauksen, joka miehen sisimmästä kumpusi: "Olen syntinen ja saastainen. Armahda minua!" Siihen Jeesus vastasi ihanalla evankeliumin sanalla: "Poikani" - Jeesus ilmaisi sillä omistussuhteensa mieheen: Olet

minun, kuulut minulle. Sitten Jeesus jatkoi: *"Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."* Samalla hetkellä mies tunsi, miten ihmeellinen rauha täytti hänen sydämensä, kun syyllisyyden taakka pyyhittiin pois ja hän tiesi, että Jumala oli hänet armahtanut. Hän sai olla Jeesuksen oma.

Mitä Jeesus sanoi seuraavaksi tälle miehelle? Sen Hän sanoi käskymuodossa: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Mitä mies teki tällaisen käskyn tai määräyksen saatuaan? Hän olisi tietenkin voinut sanoa Jeesukselle: "Kiitos kun annoit minulle synnit anteeksi ja rauhan sydämeeni, mutta sinähän näet, että minä olen täysin liikuntakyvytön enkä siksi kykene nousemaan ylös. Esittämäsi vaatimus on minun mahdoton täyttää." Jos hän olisi niin vastannut, hän olisi myös jäänyt halvaustilaansa. Mutta niin hän ei kuitenkaan tehnyt, vaan vastoin kaikkea siihenastista kokemustaan oli kuuliainen Jeesuksen sanalle ja sillä hetkellä tapahtui paranemishme. Jeesuksen sanaan, joka tuli siis käskyn muodossa sisältyi voima, joka teki käskyn noudattamisen mahdolliseksi. On tärkeätä kuitenkin huomata, että tuo voima tuli vasta silloin koettavaksi ja näkyviin, kun mies oli kuuliainen sanalle.

Näin ollen tänäkään päivän tekstimme monet kehotukset eivät ole lakia, vaan ne ovat meille mahdollisuus toteuttaa Jumalan tahtoa elämässämme, kunhan suostumme olemaan kuuliaisia noille kehotuksille. Ne kuuluvat siis evankeliumin puolelle eivätkä lakiin. Jotta kukaan voisi noita kehotuksia käytännössä toteuttaa, hänellä pitää olla Pyhä Henki, joka antaa sillä hetkellä, kun kehotuksia noudatetaan, voiman toteuttaa niitä. Pyhä Henki taas tekee tämän työnsä sillä tavalla, että Hän kiinnittää mieleemme Jeesuksen Kristukseen ja kirkastaa Hänen läsnäoloaan elämämme moninaisissa tilanteissa.

Pyhä Henki sydämeen

Jotta Herran antamia kehotuksia kukaan voi sydäimestään ja ilolla noudattaa, hänen on päästävä osalliseksi Jumalan Pyhän Hengen elämästä. Toisin sanoen hänen pitää tulla uskoon. Se merkitsee käytännössä Jumalan sanan valossa, siis myös näiden kehotusten valaistessa sydäntä, sen tunnustamista, että itsessäni olen syntinen ja ikuisen tuomion ansaitseva kadotettu olento, jolle ikuisen tulen tuomio on oikein. Oman tilansa totuuden mukaisesta tunnustuksesta tulee sitten kääntyä Jeesuksen Kristuksen puoleen anomaan armahdusta. Jokainen Jeesusta avuksi huutava saa nimittäin osakseen pelastuksen siksi, että Jeesus on meidän sijastamme, meidän puolestamme, meidän paikallamme kärsinyt tuon iankaikkisen tulen rangaistuksen Golgatan ristillä. Jumalan lain pyhä tuomion vaatimus tyydytettiin ristin kärsimyksissä ja kuolemassa ja siksi Isä avaa katuville taivaan portit, jakaa heille oman elämänsä ja rakkautensa vuodattamalla sydämiimme Pyhän Hengen. Jeesus ottaa sydämemme asunnokseen ja alkaa sieltä käsin hallita meitä oman sanansa, Raamatun sanaa hyväksi käyttäen. Ilman Pyhän Hengen elämää kaikki kehotukset ovat mitä kauheinta lakia, jota emme omassa voimassamme voi mitenkään noudattaa. Mutta Pyhässä Hengessä vaeltavalle ne ovat se tie, jota myöden hän saa kulkea yhdessä Herran kanssa.

Perustelut

Tekstimme kehotukset eivät ole vain toimintamalleja tai määräyksiä, vaan niihin sisältyy kaiken aikaa myös kehotus suunnata katse itse Herraan. Kehotuksia siis perustellaan koko ajan sillä, mitä Jeesus on ja mitä Hän tekee.

Lopuksi: Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta,

olkaa hyväsydämissä ja nöyriä. (8)

Kun Jeesus kuvasi millainen hän on sydämeltään raskasta työtä tekeviä ja taakkoja kantavia kohtaan, hän sanoi itsestään: *Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni. Näin te löydätte levon sielullenne,...* (Matt. 11:29) Kun Jeesus Pyhän Hengen kautta asuu uskovan sydämessä, hänen sävyisyytensä, hiljaisuutensa ja nöyryytensä alkavat tulla esiin uskovien keskinäisenä yksimielisyytenä, myötätuntona, veljesrakkautena ja haluan hyväsydämisesti ja hellästi asettua toisen asemaan ja korottamaan toista itsensä yläpuolelle. Uskova ei siis pyri puristamaan itsestään noita hyviä ja rakastavia asenteita, vaan hän keskittyy Jeesukseen ja ihailee hänen nöyryyttään. Silloin Pyhä Henki synnyttää samaa nöyryyttä hänen elämäänsä ja hän halusta noudattaa kehoituksia, vaikka näkeekin syntisessä luonnossaan yhä jarrun, joka pyrkii estämään Herran armon vaikutusta hänessä.

Siunatkaa

Älkää kostako pahaa pahalla älkääkä herjausta herjauksella. Päinvastoin siunatkaa, sillä siihen teidät on kutsuttukin, että perisitte siunauksen. (9)

Uskovan tehtävä on ”kostaa” paha siunaamalla pahantekijöitä. Paavali laajentaa tätä Jeesuksen opetusta näin:

Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: "Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra." Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä. (Room. 12:19-21)

”Kosto”-sana on suomenkielessä hyvin kielteinen tunnelataukseltaan, mutta Raamatussa se merkitsee oikeudenmukaista rangaistusta eli oikeuden toteuttamista, kun joku on joutunut vääryyden uhriksi. Syy, miksi uskoville ei ole annettu oikeutta toteuttaa oikeudenmukaista rangaistusta on siinä, ettemme kykene siihen. Vain Jumala näkee ja tietää kaikki asiaan vaikuttavat tekijät ja vain hän kykenee saattamaan oikeuden voimaan. Hän tekee sen pyhässä vihassaan viimeistään Jeesuksen toisen tulon yhteydessä. Nyt meidät on kutsuttu sen sijaan siunaamaan vihamiehiämmekin.

Jakeen 9 perustelu kuuluu: *”Teidät on kutsuttu siunaamaan.”* Kysymys on siitä, että Herra Jeesus itse on kutsunut meidät luokseen, hän itse jakaa meille siunaustaan. Siksi me saamme häneltä saatua siunausta välittää eteenpäin. Lisäksi Herra lupaa vielä siunatun perinnön siunaajille. *”Tulkaa te Isäni siunatut, omistakaa se valtakunta, joka on maailman perustamisesta asti valmistettu teitä varten!”* (Matt. 25) Siunauksen saanut voi ja saa siunata muita.

Siunaaminen käytännössä

Sillä: joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, hillitkoon kielensä pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta, kääntyköön pois pahasta ja tehköön hyvää, etsiköön rauhaa ja pyrkiköön siihen. (10-11)

Mitä siunaaminen sitten oikein tarkoittaa käytännössä? Sana *eulogeo* tarkoittaa ”hyvän puhumista”, ”siunaamista” ja ”ylistämistä”. Se sisältää siis jatkon mukaisesti

puheissa tapahtuvaa itsehillintää, niin että ei puhuta pahaa eikä valhetta toisista ihmisistä, tehdään toisille hyvää ja pyritään elämään sovussa toisten ihmisten kanssa. Se merkitsee Lutherin mukaan sitä, että pyrimme selittämään asiat parhain päin. 95% ihmissuhde ongelmista seurakunnissa aiheutuu siitä, että joku sanoo ihan hyvässä tarkoituksessa jotain, ja toinen tulkitsee sen pahantahtoisuudeksi. Se merkitsee myös toisten puolesta tapahtuvaa esirukousta.

Herra näkee

Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiaan, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan. (12)

Pietari perustelle kehotusta siunata vihamiehiä myös sillä, että Herra on joka hetki paikalla ja tarkkaa meidän sanojamme ja tekojamme suhteessa toisiin ihmisiin. Emme ole koskaan yksin, emme silloin kuin olemme yksiksemme, mutta emme myöskään silloin kuin olemme tekemisissä toisten ihmisten kanssa. Joskus uskovaa saattaa kauhistuttaa, että Herra näkee hänen jokaisen mielenliikkeensä, tunteenhäivähdyksensä ja kaikki likaisimmatkin himomme. Mutta toisaalta siinä on suuri vapaus, koska meidän ei tarvitse yrittää olla mitään muuta kuin mitä todellisuudessa olemme Herran kasvojen edessä. Sitä paitsi Herra näkee omansa suurella lempeydellä ja suosiollisuudella, koska Kristuksen tähden he ovat vanhurskaita. Herra on omiensa puolella katsellessaan meitä kaiken aikaa.

Sitä paitsi Herra kuulee jokaisen huokauksenkin, jonka rukouksessa esitämme. Rukouksen kuuleminen koskee kaikkia rukouksia, mutta tässä yhteydessä Pietari korostaa sitä, että Herra kuulee erityisesti ne siunaavat rukoukset, jotka rukoilemme vihamiestemme puolesta.

Ei'ichi Itoon esimerkki

Eräs henkilö, jota kohtaan tunnen syvää kiitollisuutta, oli pastori Ei'ichi Ito. Hänestä sanottiin, että hän oli mies, joka ei osannut puhua pahaa toisista ihmisistä. Kerran päätin hiukan testata hänen tätä ominaisuuttaan. Hän oli Japanin Yhdistetyn kirkon pastori ja tunsu hyvin Tokushiman alueen kirkkojen tilan. Erään seurakunnan pastori oli aiheuttanut melkoisen sotkun väärällä käyttäytymisellään ja asia oli kaikkien läänin seurakuntien työntekijöiden tiedossa. Esitin siksi pastori Itoon kysymyksen, mitä mieltä hän oli tuon pastorin töppäilyistä. Istuimme autossa matkalla kohti asemaa ja kuultuaan kysymykseni Ito alkoi välittömästi rukoilla tuon pastorin puolesta. Minulta meni luvun kurkkuun.

Kuka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on intoa hyvään? (13)

Halu siunata vainoajia, into tehdä hyvää, on merkillinen voima. Se kykenee murtaamaan kovimmankin vastustuksen. Voi olla, ettei niin tapahdu heti, mutta joka tapauksessa pahantekijän meihin kohdistama kärki menettää meihin voimansa.

Oikea ja väärä pelko

Mutta vaikka joutuisittekin kärsimään vanhurskauden tähden, olette autuaita. Älkää pelätkö, mitä he pelkäävät, älkääkä säikkykö, (14)

Toinen kehoitus kuuluu: "Älkää antako heidän pelkonsa pelottaa itseänne!" Moni tämän kehotuksen kohdalla saattaa ihmetellä, miten ihminen kykenisi hallitsemaan tunteitaan. Jos pelottaa, niin ei kai sille mitään voi. Tämä kehoitus osoittaa kuitenkin,

että on pelkoja, joita uskovan ei tarvitse tuntea edes kärsimystensä keskellä. Tämä maailma pelkää epäonnistumisia, hyljätyn tuloa, maineen menetyksiä, vainotuksi joutumista, pahojen tekojensa ja olemuksensa pahuuden paljastumista, onnettomuuksia, sairauksia ja viime kädessä kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota.

Toki tämän maailman ihmiset pyrkivät kaikin keinoin vapautumaan noista peloista, mutta uskovan kristityn ei tarvitse noita asioita pelätä. Syy on siinä, että hän on autuas. Autuus eli ylen onnellinen olotila taas perustuu siihen, että Herra on pelastanut hänet, vanhurskauttanut hänet ja luvannut hänelle iankaikkisen kirkkauden. Hän tietää, että missään tilanteessa mikään ei voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Herra pitää häntä väkevässä kädessään eikä mikään voi riistää häntä Herran käden suojasta. Jeesus tiivistää tämän kehotuksen muotoon:

Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)

Pyhitys

...vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämässänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu. Vastatkaa kuitenkin lempeästi ja kunnioittavasti ... (15)

Kolmas kehotus kuuluu: "Olkaa valmiit vastaamaan kaikille, jotka kyselevät toivonne perustusta." Tämäkin kehotus nöyrään evankeliumin julistamiseen ja todistamiseen perustellaan sillä, että Kristus on ensin pyhitetty sydämässämme. Mitä tuo Kristuksen pyhittäminen sitten oikein tarkoittaa? Sen taustalla on lupaus, jonka Jeesus antoi ylimmäispapillisessa rukouksessaan:

"Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa." (Joh. 17:17-19)

Pyhittää sanahan tarkoittaa sekä puhdistusta että erottamista erityiseen käyttöön. Herran Golgatan veriuhrilla Jeesus hankki meille puhdistuksen synneistämme ja samalla Hän erotti meidät omaan käyttöönsä. Hänen totuuden sanansa on se väline, jolla Hän nyt puhdistaa ja erottaa meitä. Kun siis pyhitämme Kristuksen sydämässämme, kysymys on siitä, että Hänen uhriverensä saa puhdistaa sydämemme ja erottaa meitä tämän maailman saastutuksesta. Todistamistehtävä maailmassa, joka saattaa vihata totuuden puhujia, edellyttää siis omantunnon puhdistuksessa elämistä ja Kristuksen vaikuttamaa hyvää elämää.

Omantunnon elämän hoito

....pitäkää itsellänne hyvä omatunto, jotta ne, jotka puhuvat paha teidän hyvästä vaelluksestanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat. (16)

Uskovan tulee ahkeroida voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syällisyys pois pilaamasta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syällisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syällisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi

ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaantuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulella valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryyttä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdotonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin:

Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi. (1. Tim. 1:18-20)

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla ei ole mitään tunnollani, mutta ei minua sen perusteella ole vanhurskautettu, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko enneaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1. Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää.

Toivomme perustus

... olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu. (15)

Mikä on sitten toivomme perusta? Sana toivo kirjoitetaan japanin kielessä merkeillä

希望.

Ensimmäinen merkki muodostuu saksista, jotka leikkaavat kankaan poikki. Sellaisenaan se merkitsee vähäistä. Toinen merkki muodostuu kolmesta osasta. Ylhäällä on kuolemista ja lihaa eli ruumista tarkoittava osio ja alhaalla palloa tai helmeä tarkoittava osia. Siis kokonaisuudessaan toivo on sitä, että kun elämä käy vähiin ja ruumis kuolee, jäljelle jää kirkas ja loistava helmi. Muuten helmi muodostuu simpukan kyynelistä, kun jokin terävä siru tulee sen sisälle. Taivaalliset helmiportit muodostettiin Kristuksen kärsimyksen kyynelistä.

Kristityn toivo ei siis ole jonkinlaista toiveajattelua siitä, että lopulta asiat kääntyvät kuitenkin hyvään suuntaan ja vältytään siitä, mitä pelättiin. Toivo ei ole myöskään unelmia jostain paremmasta. Kristityn toivo on selkeästi perusteltavaa tietoisuutta siitä, mikä varmasti tulevaisuudessa tapahtuu. Pietari kuvaa sitä kirjeensä alussa näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana. (1 Piet. 1:3-5) Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. (1 Piet. 1:13)

Kärsimyksissä kestämissä salaisuus on juuri tuo toivo. Toki jokainen ihminen elää toivonsa varassa – silloin kun toivo katoaa, ihminen ei enää jaksaa elää. Mutta maailman ihmisten toivolla ei ole mitään perustetta. Se ei kestä kuoleman todellisuuden edessä. Herran omilla on taas aivan selkeä tietoisuus siitä, mitä heille tapahtuu. Tunnettu pikkupoikahan sanoi sen erään kuolevan uskovan korvaan näin: ”Siellä tulee Jeesus ensimmäisenä sinua vastaan!”

Kärsimykset

Onhan parempi, jos niin on Jumalan tahto, kärsiä hyvän tekijänä kuin pahantekijänä. (17)

Jos uskova tekee väärin ja joutuu kärsimään siitä rangaistuksen, sekin on Herran armoa ja ajaa häntä uudelleen tekemään parannusta ja lähemmäksi Herraa. Mutta

Jumala voi hyvän tahtonsa perusteella jakaa meille kärsimystä, vaikka teemmekin hyvää. Toki hän voi saada osakseen paljon sellaistaakin kärsimystä, jota hän ei vielä ymmärrä. Mutta hän tietää, että tulee päivä, jona hän saa ymmärtää. Niin kuin Pietari aiemmin kirjeessä osoitti, kaiken kärsimyksen keskellä uskovan on syytä rientää katselemaan Jeesuksen kärsimystä ristillä. Siellä syytön kärsi syyllisten puolesta. Herraa katselevalle kärsimys voi avata aivan uudella tavalla omistamaan Golgatan armon elämäänsä. Uskova ei kuitenkaan itse varta vasten lähde tavoittelemaan kärsimystä, päin vastoin hän saa pyrkiä sitä välttämään, jos se on mahdollista säilyttään hyvän omantunnon. Toisaalta hänen tulee olla avoin ottamaan vastaan kärsimystä, kun Jumala sitä hänelle jakaa. Sillä Herralla on aina viime kädessä hyvä suunnitelma elämäämme varten:

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (Room. 8:28)

Kärsimys Herran käytössä

Nenästä alaspäin 8-vuotiaana halvaantunut Genzoo Mizuno kirjoitti neljä runokirjaa käyttäen välineenään silmän räpyttelyä, jota hänen äitinsä ja veljensä vaimo tulkitsivat. Eräs hänen runonsa kuuluu näin:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,
Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Pietari valottaa kirjeensä alussa kärsimyksen merkitystä näin:

Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekään murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (1 Piet. 1:6-7)

Siksi saamme vaelluksessamme keskittyä Kristuksen läsnäoloon. Teemme sen luokemalla toisen Genzoo Mizunon runon:

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, Sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, Sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, amen!

Entä sinä?

Oletko sinä joutunut pilkattavaksi, häväistäväksi tai joutunut kokemaan vääryyttä eikristittyjen taholta? Jos olet, olet hyvässä seurassa. Maailmassa on tänäänkin lukemattomia uskovia, jotka ovat syrjinnän, ahdistelun ja vainon alaisia. Herra ei ole luvannut säästää omiaan edes marttyyrin sepeleeltä. Jos olet Herran oma, saat muistaa tänäänkin, että olet Kristuksen tähden vanhurskautettu ja Herra seuraa joka hetki askeleitasi ja kuulee jokaisen vähäisenkin rukouksesi ja vastaa niihin hyvän tahtonsa mukaan. Sinut on kaiken vastustuksenkin keskellä kutsuttu siunaamaan vielä pelastumattomia ja jakamaan heille lempeydellä pelastuksen evankeliumia.

Ellet vielä tunne Vapahtajaa, Herra kutsuu sinua luokseen. Hän ei lupaa sinulle helppoa tietä, mutta antaa sinulle todellisen elämän jopa kärsimysten keskellä. Hän jakaa oman rakkautensa sydämeesi, kun käännyt hänen luokseen.